

1

Solveig se zapravo ne zove Solveig. Prije se zvala drukčije, to ime nastoji zaboraviti – promijenila ga je u Solveig. Tad joj se sviđalo, no sad ima potrebu promijeniti ga opet. Prema Poreznoj upravi i Matičnom uredu, u pravilu treba proći deset godina da bi osoba mogla ponovno promijeniti ime. Solveig je to predugo. Razmišlja da napiše sva imena koja joj se sviđaju na papiriće, stavi ih u kutiju ili šešir te izvuče svaki put kad se poželi zvati drukčije. Već ih je počela ispisivati. Mnoga su imena skućena i ograničavaju je. Solveig joj je nekako jedva dostatno. Smatrala je da to ime nije zatvoreno, no kad se počela njime koristiti otkrila je da neki aspekti njezine osobnosti ne mogu doći do izražaja s tim imenom.

Promjene imena naporne su jer okolina na njih

uglavnom reagira negativno. Ljude to nervira. Nadalje, državne institucije i općina još dugo u službenoj komunikaciji upotrebljavaju pogrešno ime. No to što se nešto događa u pravilu ne znači da ne postoje iznimke. Samo valja dobro obrazložiti. Solveig upravo piše obrazloženje. Porezna uprava i Matični ured trebaju shvatiti da je ona tip osobe kojoj bi trebalo malo češće dozvoliti promjenu imena.

No u ovom trenutku ne muči je ime. Muči je bicikl. Nestao je.

Solveig, koja se zasad tako zove, naziva osiguravajuće društvo.

2

„Dobar dan, ukraden mi je bicikl.“

„Baš šteta.“

„Da, baš nezgodno. Jako dobar bicikl. Crveni, odnosno uglavnom crveni. Baš sam žalosna i uzrujana. Vjerojatno mi čujete po glasu.“

„Čujem. Gdje se krađa dogodila?“

„U Tokiju. A malo i u Amsterdamu. Bio je to spoj Tokija i Amsterdama, da tako kažem.“

„Oprostite, ne razumijem. Moram unijeti mjesto gdje se krađa dogodila u formular, ali ne može biti spoj različitih mjesta.“

„Vama se to nikad nije dogodilo? Da je neko mjesto spoj nekoliko mjesta?“

„Ne, takvo što nisam doživio.“

„Meni se to događa stalno. I nije riječ samo o zemljopisnom spoju, nego se sve zbilo u ranim dvijetisućitima, u ljetu, ali nije bilo pravo ljetno nego više jesen, ali ipak ljetno, no na gorskim vrhuncima ležao je snijeg – i to stoljetni snijeg.“

„Dakle, zovete zbog krađe koja se dogodila u neobičnim vremenskim uvjetima prije dvadeset godina?“

„Ni slučajno. To se dogodilo maloprije, no u ozračju bilo je nečega iz tridesetih godina dvadesetog stoljeća. Ljudi su bili nezaposleni, a lopov je nosio kačket od tvida i Robin Hood cipele. Od jelenje kože.“

„Sad sam malo zbunjen.“

„I ja također. Tko bi takvo što učinio? Probudila sam se u hladnom znoju. I bilo mi je muka. Još mi je muka, kad smo kod toga.“

„Oprostite, mi razgovaramo o nečemu što ste sanjali?“

„Pa, da.“

„Dakle, taj bicikl ukraden je u snu?“

„Točno. Noćas. To jest, jutros maloprije nego što sam se probudila. Prije koji tren.“

„Osiguranje ne pokriva bicikle ukradene u snu.“

„Vi to samo tako?“

„Da.“

„A što ako imam broj okvira?“

„Nažalost, to ne pomaže.“

„Možete li barem zabilježiti krađu u registru?“

„Žao mi je, mislim da ne mogu.“

„Mislite? Što vam to znači? Možda da provjerite pa da budete sigurni?“

„Pričekajte malo, pitat ću šefa.“

Solveig se ispruži na sofi.

Knut izađe.

Knut je susjed s kata iznad.

Vidi ga s prozora.

Nosi jaknu, ruksak, šal i gojzerice.

Knut uvijek nekamo ide.

Otprilike u ovo vrijeme.

„Halo, jeste li još tu?“

„Jesam.“

„Razgovarao sam sa šefom. Potvrdio mi je da nismo ovlašteni unositi u registar bicikle nestale u snu.“

„Niste ovlašteni?“

„Ne.“

„Ali taj bicikl nije nestao. Ukraden je. Bezočno.“

„Shvaćam. Ali to je izvan naše ingerencije.“

„Dakle, vi se bavite samo biciklima ukradenim u stvarnosti? Znate, krađa bicikla u snu nije ništa manja neugodnost, ako to mislite.“

„Shvaćam da vas to muči, no ja vam nažalost ne mogu pomoći.“

„Drugim riječima, od vas neću ništa dobiti?“

„Ne, vjerojatno nećete.“

„A komu da se onda obratim?“

„Nažalost, ne znam.“

„Prepuštena sam sama sebi?“

„Bojim se da je tako.“

„Uf. Moram reći da sam strašno razočarana.“

„Shvaćam, ali ja tu ništa ne mogu.“